

aldeles bortfalde. At der gives Domstolene en saadan fri Myndighed, fortjener vistnok Bifald, da Forholdet kan være væsentlig forskjelligt. Snart kan det stille sig saaledes, at den Fornærmede blot med Foragt afviser Sigtelsen (erklærer den Anden for en Løgne), og naar det da viser sig, at han har Ret, bærer hans Handling aldeles Præget af lovligt Selsforvar, og ligesom den da ikke i og for sig kan paadrage ham Straf, bør den heller ikke kunne fritage Fornærmeren for den forskyldte Straf. Naar Forholdet derimod udarter saaledes, at de Paagjældende gjensidig overvælde hinanden med fornærmelige Sigtelser og Skjældsord, har den One ikke Noget at lade den Anden høre, og det maa derfor i Righed med Reglerne for Slagsmaal (jfr. § 203) ansees naturligt, at Straffen for Begge nedfattes eller bortfalder.

Det vil vistnok ligeledes billiges, at Udkastet ved Siden af at optage en Bestemmelse om Krænkelser af Privatlivets Fred ved Meddelelser (ei alene i trykt Skrift) om personlige og huuslige Forhold (§ 217, jfr. Lov 3die Januar 1851 § 10), tillige har givet en ny Regel om Straf af Bøder indtil 100 Rd. eller simpelt Fængsel indtil 3 Maanedes for den, som krænker Huusfreden ved uberettiget at trænge sig ind i en Andens Bolig eller vægrer sig ved paa Opfordring at forlade samme (§ 218). Udvalget har endog troet, at der turde være Anledning til at tilføje Straf af simpelt Fængsel indtil 3 Maanedes i § 207, og til at forhøje Bødestraffen i § 218 til 200 Rd., og stiller Forslag herom (Endring Nr. 98 og 99).

Naar § 219 foruden at fassætte, at Uret fornærmelser ere privat Paatale undergivne, tillige fassætter, at naar den Fornærmede er afgaaet ved Døden, ere hans Ugtefælle, Forældre, Børn eller Spødskeude berettigede til at paatale Fornærmelsen, hvad enten den er fremsat i hans levende Live eller efter hans Død — kan denne sidste Bestemmelse maaffee neppe forsvares fra et strengt retligt Standpunkt; men ligesom det vel med nogen Grund kan siges, at den, som har fornærmet en Anden i hans levende Live, ikke bør slippe for Straf, fordi den

Fornærmede tilfældigvis dør, forinden han faaer reist Paatale, saaledes vilde det vistnok være meget haardt for den ærefjære Døder, om hans Eftermæle uden Børn skulde være stillet blot for Uretfærdigheds, og hans Nærmeste have ganske vist et naturligt Vald til at frede om hans Minde; Domstolene have ogsaa tidligere i enkelte Tilfælde af denne Beskaffenhed anvendt Straf. Det er imidlertid klart, at man maa forbeholde den historiske Forskning dens frie Ret, og det tør vistnok antages, at Domstolene kun vilde anvende denne særegne Bestemmelse, naar en fornærmelig Hensigt ligger klart for Dagen.

Tredogtyvende Capitel.

Om falske Angivelser og Klagemaal.

Det sælles Synspunkt, hvorfra de i dette Uffnit omhandlede Forhold maae betragtes, er det, at den, der forebringer falske Angivelser og Klagemaal, gjør sig skyldig i en usforvarlig Mangel paa Agtelse for Statsmagten eller dens Organer, som han ved sin Udsærd kan forlede til en Optraeden, der kan tage sig ud som Misbrug af Magten, og i ethvert Fald stille den i et ugunstigt Lys. Forholdet kan imidlertid ogsaa have en anden Side; fremsættes der nemlig ved Henvendelser til en offentlig Myndighed Beskyldninger mod en Enkeltmand, vil dennes hele Retsstilling lettelig paa en følelig Maade kunne blive berørt af disse. Der vil i samme kunne indeholdes grove Angreb paa Næstens gode Navn og Rygte — og man seer da ogsaa jævnlig Injuriefager, som have deres Rilde i slige Forhold —, og naar de gaar ud paa Angivelse for en Forbrydelse, ville de kunne paaføre eller dog tilfigte at paaføre den Sigtede alle de Ulemper og Krænkelser, som Mistanke for en saadan fører med sig.

Flere af de i Capitlet omhandlede Forhold staae saaledes i nær Forbindelse med Gjensstanden for det foregaaende Uffnit, Uretkrænkelser imod Privatmand, medens i andre den respectstridige Udsærd imod de offentlige Mynd-